

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. S.,
bytem X
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně,
advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 10, 2018, č. j. KUZL-64493/2018, sp. zn. KUSP-64493/2018/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2018, č. j. DOP/28936/2018/VIT, sp. zn. DOP/3477/2018/VIT/DOPR1 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 27. 4. 2018 kolem 09:25 hod v obci Otrokovice na ulici Bří Mrštíků řídil osobní motorové vozidlo C. B., reg. zn. X, v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, obvodního oddělení policie Otrokovice (dále též „PČR“), po odborném vyšetření provedeném certifikovaným analyzátořem alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510, výr. č. ARZM-0168, s výslednou střední hodnotou 0,30 ‰, zjištěnou na základě dvou odborných měření provedených v 09:25 hod s výsledkem 0,31 ‰ alkoholu v krvi a v 09:32 hod s výsledkem 0,30 ‰ alkoholu v krvi. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰ mu byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,06 ‰. Tím žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, neboť v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c), § 46 odst. 1 a § 47 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c), § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona uložena pokuta ve výši 4 000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobce podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 6. 12. 2018, doručené zdejšímu soudu dne 12. 12. 2018, žalobce předně uvedl, že žalovaný v rozporu se zákonem ignoroval žalobcem tvrzené odvolací důvody a řádně nezjistil skutečný stav věci.

5. Žalobce byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech takovým způsobem, mající
za následek nezákonnost rozhodnutí. Dle žalobce došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný sice uvedl, že bylo ze strany žalobce navrženo provedení výsledku zasahujících policistů, avšak toto doplnění dokazování neprovedl, i když pokud mohl důkaz získat svědeckou výpovědí, měl této možnosti využít. Správní orgány tak nevyvrátily veškeré pochybnosti o přestupkovém jednání, ovšem ani je nevyužily ve prospěch žalobce. Dle žalobce tedy stále existuje důvodná pochybnost o průběhu protiprávního jednání a celkovém zjištění věci, zda tvrzení v napadeném rozhodnutí odpovídá skutečnému stavu věci.
6. Správní orgán rovněž nezval v potaz možné pochybení a postup v rozporu s platnou metodikou pro provádění dechových zkoušek, kdy správní orgán konstatoval, že testovaná osoba nesmí kouřit pouze během provádění zkoušek. Nicméně v metodice pro provádění orientačních dechových zkoušek je uvedeno, že během doby testování osoba nesmí mj. kouřit, neboť tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Je evidentní, že tento časový úsek mezi řízením vozidla ze strany žalobce a provedením dechové zkoušky neuplynul. Je tedy zjevné, že možná pochybnost o možném ovlivnění minimální první dechové zkoušky nebyla jakkoli vyvrácena, zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce těsně před silniční kontrolou kouřil.
7. S ohledem na pochybnosti v celé věci se měl správní orgán zabývat i výší ukládané sankce, když odpovídající by byla sankce na samé spodní hranici, neboť jednání bylo spácháno z nedbalosti nevědomé a výše uložené sankce není odůvodněna.
8. V rámci správního řízení dále nebyly žalobci prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, neboť takové tvrzení jde naprosto proti smyslu a chápání znaků přestupku. Žalobce nesouhlasil s názorem, že dotčeným zájmem společnosti je dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jeho jednáním. Nicméně k tomu je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšší, než je dodržení pravidel. V posuzovaném případě došlo spíše k ohrožení žalobce jednáním druhého z účastníků, než jeho jednáním. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by dle žalobce muselo ze strany správních orgánů dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání a k jednoznačnému určení průběhu údajného protiprávního jednání, což se však nestalo.
9. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
11. K tvrzeným opomenutým důkazům žalovaný konstatoval, že jak správní orgán I. stupně,
tak žalovaný, vyhodnotili případnou svědeckou výpověď policistů jako nadbytečnou, když tato nemohla do dané věci přinést nic nového. K dané problematice se přitom žalovaný vyjádřil ve svém rozhodnutí.
12. Žalovaný se otázkou kouření před dechovou zkouškou, validitou provedeného měření a časovými intervaly široce zabýval v napadeném rozhodnutí, když výsledkem rozboru skutkového děje a předložených podkladů bylo konstatování, že se žádným způsobem neprokázalo ovlivnění provedené zkoušky jakýmkoliv jiným činitelem a tvrzení žalobce o předchozím kouření vyznělo zcela účelově. K této námitce se rovněž vyjadřoval již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí.
13. Žalovaný upozornil na to, že rozhodnutími správních orgánů se vine konstatování, že se žalobce svého protiprávního jednání dopustil nedbalostí vědomou. Správní orgán se odůvodnění správních trestů široce věnoval a žalovaný poté tuto argumentaci dále doplnil. Správní trest zákazu činnosti byl správním orgánem uložen při spodní hranici sazby a správní trest pokuty taktéž. Tvrzení žalobce, že správní orgán nezohlednil všechny okolnosti včetně formy zavinění nedbalostí nevědomou, se tak nezakládá na pravdě.
14. Materiální stránku přestupkového jednání žalobce detailně rozebral nejen správní orgán I. stupně, nýbrž i žalovaný. Z textu žaloby plyne, že žalobce podal žalobu mechanicky bez toho, že by vzal v potaz rozhodnutí správních orgánů jako celek, resp. bez toho, že by vůbec tato rozhodnutí četl. Jinak by napadal konkrétní části rozhodnutí a neuváděl by nekonkrétní šablonovité námitky. Žalobce měl na obě rozhodnutí nahlížet jako na jeden celek a také tak k obsahu obou rozhodnutí přistupovat.
15. Žalovaný podotknul, že žalobní námitky jsou směsí účelových a vágních tvrzení, jejichž smyslem je zahlcení jak správních orgánů, tak i soudů, cílící k dosažení toho, aby jak správní orgány, tak i soudy, rozhodovaly cestou nejmenšího odporu. Nejde o žádnou obranu před alespoň subjektivně pocítovaným nezákonným zásahem správních orgánů do subjektivních veřejných práv žalobce, ale o bezobsažnou slovní ekvilibristiku založenou na selektivním vytrhávání jednotlivostí z kontextu, zveličování některých nevýznamných skutečností, nebo naopak bagatelizování okolností důležitých.
16. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. K námitce týkající se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
21. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
22. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
23. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b)*

řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

24. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že zákonná úprava v České republice vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče. Tento závěr považuje krajský soud za správný, neboť byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrzen. Lze odkázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, dle kterého: „(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka: aktuálně podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona]. Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011-76, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 141/2014-24, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32.
25. Pokud se týká prokázání ovlivnění žalobce alkoholem, resp. prokázání přítomnosti alkoholu v těle žalobce, uvádí k tomuto soud následující.
26. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona je řidič *kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.* Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“).
27. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu *povinná se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.* Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu.
28. Zákon o opatřeních přitom předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. o) tohoto zákona např. dechová zkouška) a odborné lékařské vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. p), q) tohoto zákona např. odběr vzorku žilní krve). Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky (viz ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních). Je-li přitom dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné

lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016,

č. j. 10 As 173/2015-32). K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21 v němž uvedl: „(...) přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79).

29. Důkazem v podobě orientační dechové zkoušky se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v právní větě svého usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, č. 3731/2018 Sb. NSS, výstižně shrnul, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině.“ Měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger 7510, který je dle založeného ověřovacího listu způsobilým měřicím zařízením.
30. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení dále uvedl, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky lze považovat za spolehlivý a jednoznačný, jestliže policisté postupovali v souladu se standardními postupy aplikovanými správní praxí, jak je vyjádřena např. v metodice Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08, zpracovaný Českým metrologickým institutem pod názvem Metodika měření alkoholu v dechu. Z těchto metodických pomůcek vyplývá mj. požadavek na to, aby měření bylo minimálně jednou zopakováno po uplynutí pěti minut od prvního měření a dále aby výsledky obou měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %. Indikuje-li tedy výsledek obou měření souhlasně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. Je zřejmé, že vzhledem k metabolickému procesu postupného vstřebávání nebo naopak odbourávání alkoholu může dojít k tomu, že mezi dvěma měřeními provedenými v určitém časovém odstupu může dojít k určitému vzestupu nebo naopak poklesu podílu alkoholu v krvi řidiče. Pokud však opakované měření bude provedeno v souladu s metodikou v rozmezí pěti minut, nemělo by se jednat o podstatné změny, které by bylo třeba zohledňovat způsobem uvedeným v rozsudku č. j. 10 As 137/2016 – 37.“ Z tohoto důvodu má krajský soud

za to, že zjištěná hodnota alkoholu v krvi žalobce byla pro účely rozhodování správních orgánů dostatečným podkladem.

31. Jak již krajský soud shrnoval výše, byla při kontrole žalobce dne 27. 4. 2018 v 09:25 hod provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 s pozitivním výsledkem 0,31 ‰ alkoholu v krvi. V čase 09:32 hod byla dechová zkouška zopakována s pozitivním výsledkem 0,30 ‰ alkoholu v krvi. Součástí spisového materiálu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru č. 17/SV-ZL.3/1, z něhož je zřejmé, že kontrola přístroje byla provedena dne 16. 3. 2018 a příští zkouška měla být provedena dne 15. 3. 2019. Je přitom zřejmé, že měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08, podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“* Významem metodiky měření se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012–24, v němž uvedl: *„Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejích dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“*
32. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru Dräger, v.č. ARZM-0168, proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. U žalobce proběhly v rozmezí sedmi minut dvě dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru, které potvrdily přítomnost alkoholu v krvi žalobce, rozdíl mezi výsledky obou měření přitom nepřesáhl 10 %. Od střední hodnoty výsledku odborného měření (0,30 ‰) pak správní orgán I. stupně zcela správně a ve prospěch žalobce odečetl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí hodnotu 0,24 ‰, výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobce tak dosáhla výše 0,06 ‰. I po odečtení stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobce přítomen a žalobce je tak plně odpovědný za předmětný přestupek. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona tak bylo v případě žalobce nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno již prostřednictvím orientační dechové zkoušky, neboť dechové zkoušky proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny, tudíž byla přítomnost alkoholu v krvi žalobce prokázána.
33. Z žalobcova tvrzení vyplývá, že měl bezprostředně před první dechovou zkouškou kouřit. Policejní hlídka přitom dle názoru žalobce prováděla dechovou zkoušku v rozporu s metodikou, ze které se dle žalobního tvrzení podává, že *během doby testování daná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny. Tabákový nebo jiný kouř*

přítomný v dechu testované osoby, může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření (žalobcem citovanou část této metodiky žalovaný nikterak nezpochybnil, a krajský soud jí tudíž považuje za nespornou skutečnost). V projednávaném případě policisté opakovaně provedli u žalobce dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem alkoholu s výsledkem 0,31 ‰ a 0,30 ‰ alkoholu v krvi. Žalobce oba výtisky výsledků zkoušek podepsal jako správné, přičemž bylo zjištěno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci a měl řádný ověřovací list. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že mohlo dojít k ovlivnění dechové zkoušky tím, že těsně před provedením dechové zkoušky kouřil cigaretu, přičemž testování osoby je možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Zdejší soud ze správního spisu zjistil, že druhá dechová zkouška byla provedena minimálně až 7 minut po zastavení vozidla, rozdíl mezi výsledkem první a druhé dechové zkoušky, provedené v odstupu 7 minut požadovaném metodikou ČMI, nepřekročil 10 %. Krajský soud proto stejně jako žalovaný uzavřel, že reakce přístroje na interferující látku je vyloučena, přičemž v podrobnostech odkázal na vyčerpávající zdůvodnění žalovaného (jakož i správního orgánu I. stupně) v jeho rozhodnutí, které soud necítí potřebu jakkoliv doplnit či transkribovat. Je přitom třeba poznamenat, že žalobce výsledky dechových zkoušek po celou dobu kontroly nikterak nezpochybňoval, ačkoliv by se taková reakce žalobce jevila jako logická, pokud by skutečně před provedením dechové zkoušky kouřil cigaretu a výsledky tudíž nepovažoval za dostatečně relevantní. V případě pochybností o výsledku dechové zkoušky měl žalobce možnost požadovat lékařské vyšetření, o čemž byl řádně poučen, toto vyšetření však odmítl a oba výtisky výsledků dechových zkoušek bez dalšího podepsal. Orientační dechová zkouška tedy podmínky použitelnosti splňovala. I po odečtení výše uvedené odchylky je pak stále dán její pozitivní výsledek prokazující přítomnost alkoholu v krvi žalobce.

34. Soud k námitce žalobce dále ověřil, že žalobce v rámci správního řízení mj. navrhl, aby správní orgány provedly výsledek zasahujících policistů.
35. Krajský soud uvádí, že se žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení tohoto důkazu, tak jak jej žalobce uplatnil, přičemž dospěl k závěru, že provedení výsledku zasahujících policistů by bylo nadbytečné, neboť výsledek odborného měření byl validní, odpovídající metodice a o jeho přesnosti nebylo pochyb, přičemž správní orgány tyto své závěry velmi podrobně a srozumitelně zdůvodnily. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného

rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo.

36. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných žalobcem navrhaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala. Správní orgány se s návrhy žalobce, jakož i jeho jednotlivými námitkami, ve svých rozhodnutích obsáhle zabývaly a jasně a dostatečně zdůvodnily, proč jim nepřisvědčily. Krajský soud tedy nemohl souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný ignoroval odvolací důvody, které žalobce uváděl, když soud v obsahu správních rozhodnutí shledal opak.
37. V tomto směru krajský soud poukazuje k povaze úředního záznamu na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115, dovodil, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).* K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. *svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování.

38. Co se týká procesní hodnoty samotného úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 - 89).
39. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu tedy vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména oznámení přestupku, záznamy o dechové zkoušce včetně výsledků dechových zkoušek, kalibrační protokol, ověřovací list, úřední záznamy ze dne 27. 4. 2018 a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce), tedy důkazy, jež nemají pouze zprostředkovanou vypovídací hodnotu, a které právě ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.
40. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu jako celku vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

41. Nelze přitom souhlasit se žalobcem, že by výslech zasahujících policistů měl významnou vypovídající hodnotu a byl by „naléhavě potřebný pro zjištění skutečného stavu věci“. Pokud má žalobce za to, že pouze výslech zasahujících policistů byl objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého: *„(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“* Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
42. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku. V projednávané věci tak bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění navržených důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností
43. Ze správního spisu jasně vyplývá, že policejní hlídka žalobce ztotožnila na základě občanského a řidičského průkazu, údaje o místě, zastaveném vozidle a čase kontroly jsou taktéž zaznamenány v úředním záznamu o kontrole. Vytisknuté lístky z provedeného měření obsahují výsledky obou měření a zároveň obsahují čas provedených měření. Správní orgány tak bez jakýchkoli pochybností prokázaly, že se právě žalobce dopustil uvedeného přestupkového jednání, přičemž žalobce sám při silniční kontrole přiznal konzumaci alkoholických nápojů v předvečer své jízdy. Žalobce, ač poučen, nežádal provedení lékařského posouzení a odebrání biologického materiálu – vzorku krve k určení hladiny alkoholu v krvi laboratoří. Toto žalobce na místě samém stvrdil svým podpisem. Z tohoto důvodu považuje krajský soud skutkový stav za dostatečně zjištěný. Krajský soud proto námitce žalobce v celé její obsáhlosti nevyhověl.

44. Pokud se jedná o výši sankce, jež byla žalobci za jeho jednání uložena, byla tato výsledkem správního uvážení správního orgánu I. stupně a následně taktéž žalovaného. Je-li výše sankce stanovena na základě zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu zabývat se všemi zákonnými hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše sankce nezbytná a zohlednit všechny skutečnosti, jež mohou mít vliv na konkrétní výši sankce. Zde je potřeba podotknout, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákona dovoluje. Podrobit toto volné správní uvážení soudního přezkoumání lze však podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. jen potud, překročili-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správního orgánu nevybočilo z mezí stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 As 51/2007, uvedl: „(...) *řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.*“ Výše sankce pak musí odpovídat správním orgánem zvažovaným zákonným kritériím a podmínce přiměřenosti.
45. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán při určení druhu a výše sankce přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele, a zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. V neprospěch žalobce hodnotil správní orgán I. stupně osobu pachatele, když zohlednil jeho evidenční kartu, ze které vyplynulo, že se v posledních pěti letech nejedná o plně disciplinovaného řidiče. Ve prospěch žalobce byla hodnocena naměřená hodnota alkoholu v krvi, osoba pachatele a spolupráce s policejním orgánem. K námitce žalobce krajský soud poznamenává, že záznamy z evidenční karty řidiče (žalobce), včetně přestupků již zahlazených, nebyly správním orgánem posuzovány jakožto recidiva, nýbrž k nim správní orgán zcela správně přihlédl stran posuzování osoby pachatele (žalobce), což je zákonný a vhodný postup. Navzdory přesvědčení žalobce přitom jak správní orgán I. stupně, tak rovněž žalovaný, dovodili, že žalobce vytýkaný přestupek spáchal vědomou nedbalostí (nikoliv žalobcem tvrzenou nevědomou nedbalostí), neboť věděl, že požil alkoholické nápoje a přesto se ujal řízení vozidla.
46. Na základě těchto úvah dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že k dosažení účelu a smyslu sankce je v případě žalobce nutné uložení sankce pokuty při střední hranici zákonné sazby (2 500,- Kč – 20 000,- Kč), tj. ve výši 4 000,- Kč, a sankce zákazu činnosti na samé dolní hranici zákonného rozpětí (6 měsíců až 1 rok), tj. 8 měsíců. Správní orgán I. stupně byl názoru, že uložené sankce jsou úměrné spáchanému přestupku a pomohou přivést žalobce k nápravě.
47. Z výše uvedeného je patrné, že správní orgán I. stupně dostal požadavků na zdůvodnění výše uložené sankce, když přihlédl ke všem kritériím, ke kterým by dle

zákona přihlédnout měl. Jednání žalobce tak bylo vzhledem k hodnocení výše uvedených okolností dostatečně individualizováno. Je taktéž patrné, jakými úvahami se správní orgán I. stupně při svém rozhodování řídil, stejně jako skutečnost, že dostatečně zvážil přitěžující a polehčující okolnosti vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu. Uvedení konkrétní váhy jednotlivých okolností případu na výši uložené sankce je z podstaty věci dosti problematické. Správní orgán totiž hodnotí jednotlivé okolnosti podle své vnitřní úvahy, a to zejména v jejich souhrnu, a to právě na základě diskrece. Přesto je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé nejen to, které okolnosti považoval správní orgán I. stupně za polehčující, a které za přitěžující, ale také lze ve zcela obecné rovině dovodit, jakou váhu jednotlivým okolnostem správní orgán I. stupně přikládal. S ohledem na uloženou výši pokuty lze považovat odůvodnění této výše za zcela dostačující. Takto provedené úvaze poté není dle krajského soudu co vytknout. Z prvostupňového rozhodnutí je poté zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné odůvodnění. Za těchto okolností tedy zdejší soud nemůže postupu správního orgánu I. stupně ničeho vytknout, neboť nedošlo ke zneužití správního uvážení, když diskrece správních orgánů byla aplikována v zákonných mezích. Krajský soud rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný ve svém rozhodnutí zdůvodnil, z jakého důvodu považoval pokutu v této výši za adekvátní.

48. Zdejší soud proto uzavřel, že navzdory přesvědčení žalobce netrpí napadené (jakož ani prvostupňové) rozhodnutí prvky libovůle, neboť je odůvodněné, srozumitelné a zákonné, proto soud ani této žalobní námitce v její obsáhlosti nevyhověl.
49. Pokud se týká námitky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. V daném případě nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (řízení motorového vozidla po požití alkoholických nápojů), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Společenská škodlivost žalobcova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32). Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

50. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
51. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
53. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.